

טיב הקהילה

ב"ד

קדושים
ג' אייר תשפ"ד

המסגרת לפי אופק ירושלים

זמן הדלקת הנרות ומצ"ש

הרה"ג	6:50
מוצ"ש"ק	8:08
ר"ת	8:44

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

סוק"ש"א	8:19	סו"ת"א	9:44
סוק"ש"ב	9:07	סו"ת"ב	10:16

המסגרת לפי שיעור קוץ

גיליון מס':
727

יו"ל ע"י קהילת שבת בית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

חשובה של האחרת, זהו 'כלל' על כל המצוות ופרטיהם, וכיון שרוב גופי תורה תלויין בה ראויה היא להיאמר בהקבלה.

אחת מהמצוות העיקריות שהיצר מסתתר מאחריהם היא המצווה המעולה מכל המצוות הלוא היא מצוות 'לימוד התורה', במצוה זו מכביד היצר כל כובד משקלו כדי לפתות את האדם שייגעו בתורה

תהיה לשם פניות מסוימות ולפעמים גם שליליות ביותר, וידועה היא אמרתו השנונה של הגה"ק מרן החזו"ן איש ז"ע שכשאדם מעיין בשלחן ערוך, ימצא בו את אשר בלבבו, אם ירצה למצוא בו 'קולות' ימצא קולות, ואם ירצה למצוא בו 'חומרות' יזכה גם כן למשאלתו, ורק אם ירצה להגות בו כדי לקיים רצון הש"ת ימצא בו מה שהקב"ה רוצה.

בדבריו אלו רצה החזו"ן איש לבטא שגם בלימוד התורה ישנם כאלו שאכן לומדים כדי לקיים את חובתם בעולם, והללו גם נבואם לדבר הלכה שיש בה כמה וכמה שיטות, לא יתורו דוקא אחר החומרות או הקולות, אלא בכל ענין ישערו בפנפם איזה דרך רוצה הקב"ה שיבור לעצמו.

אולם ישנם כאלו שייגעו בשו"ע אינה מתוך מטרה למלא את רצון הש"ת, כי אם כדי למלא את משאלתם הפרטית, מקצתם חפצים שישמש להם השו"ע כאמצעי לכבוד, ומקצתם חפצים להשיג את הנחיות באמצעותו. כלומר, ישנם כאלו שברצונם להראות לכל סובביהם שהינם נמנים עם 'בעלי הנפש' המדקדקים והמחמירים, הללו יהיו בשו"ע כדי לתור אחר כל החומרות שעתידים להבליט את רום מעלתם... וישנם כאלו שמוותרים על הכבוד, ומשאלתם הוא ה'נחיות' כלומר, קשה להם לקיים את התורה כמשפטה, ויגיעם בשו"ע הוא כדי למצוא פתרון לכל דבר הלכה העומד להם בדרכם... והללו יתורו דוקא אחר כל השיטות המקלות.

הצד השווה שבשני אלו, ששניהם חופכים הקערה על פיה, והגויים בשו"ע נושאי כלי, כדי להשיג מטרות שלא לשמן התייגעו הפוסקים ובאמצעות השו"ע בוררים לעצמן הליכות בלתי רצויות לשמם.

וכבר דיבר האמורא הקדוש רבי יהושע בן לוי (יומא עב:) ופירש מאמר הכתוב 'זאת התורה אשר שם משה', שתיבת 'שם' עם שין שמאלית דומה היא לתיבת 'סם', ומכאן שהתורה היא 'סם', ואיזה סם הוא? דבר זה תלוי במהותו של האדם, אם זכה – נעשית לו סם חיים, ואם לא זכה – נעשית לו להיפך רח"ל. ומפיערה שם הגמרא: 'היינו דאמר רבא: דאומן לה – סמא דחייא, דלא אומן לה – סמא דמותא'. פירוש: זה שמימיך בתורה, היינו שהווגה בה לשם שמם, כדי לדעת את המעשה אשר יעשה, לזה הוא 'סם חיים', אבל זה שאינו מימיך בה, ואין לימודו לשם תכליתה, לזה הוא 'סם מוות', כי לא זו בלבד שאינו זוכה על ידה ליישר דרכיו, אלא גם מוצא על ידה סיבות ותחבולות להרשיע חלילה.

לכן מן הראוי שבגשת האדם אל הקודש להגות בתורה יכוון את לבבו ויחשוב במחשבתו שבכוונתו להגות בתורה כדי שיוזכה על ידה לבוא לידי תכליתה, ואז אכן יזכה לסם חיים.

דבר אל כל עדת בני ישראל ואמרת אליהם קדושים
תהיו כי קדוש אני יהוה: איש אמו ואביו תיראו ואת שבתתי תשמרו אני יהוה אלהיכם: (ש. ב. ג.)

ופירש"י: מלמד שנאמרה פרשה זו בהקבלה מפני שרוב גופי תורה תלויין בה: ואת שבתתי תשמרו – סמך שמירת שבת למורא אב, לומר אף על פי שהזהרתך על מורא אב, אם יאמר לך חלל את השבת אל תשמע לו, וכן בשאר כל המצוות:

לקיים כל מצוה כפי רצונו של הקב"ה

מסופר על הרה"ק החוזה מלובלין ז"ע שאחד מתלמידיו ביקש ממנו שיכתוב לו הדרכה בעניני עבודת השם, והרה"ק נענה לרצונו וכתב לו כמה הנהגות טובות שירגיל את עצמו בהן. התלמיד אכן מילא אחריו, וכעבור איזה זמן הופיע שוב בפני רבו, והביא עמו הפתקא שכתב לו רבו בעבר. נטלו שוב הרה"ק והוסיף אחר כל הנהגה 'לפעמים להיפך', בכך ביקש לאלף בינה לתלמידו שיש לפעמים מצבים שמחמתם אין הזמן או המקום מוכשרים לאלו הנהגות להיפך, הליכות אלו יכולים להיחשב במצבים כעין אלו למכשול חלילה, ועל כן עליו להקדים ולהתבונן בכל פעם שהוא מקיים את הנהגותיו אם השעה או המקום רצויין לכך.

מושג זה אנו מוצאים במאמרו זה של רש"י, כי מפירושו עולה שהקב"ה בעצמו מעודר על כך, וכך הוא אומר לישוראל: אכן צויתו אתכם על מצות 'מורא אב' אבל גם אם מדובר במצוה דאורייתא מוטל עליכם להיות 'חכמים' ולדעת מתי כן ומתי לא. עליו לדעת שיש כזה מצבאות שעליו מוטל לקיים 'שב ואל תעשה', וזאת כשמצוה זו מביאה לידי מכשול, אז מוטל עליו להבין שאין זה רצונו, כי לא נתתי לך מצוות כדי להכשילך...

התורה מגלה לנו בכך גם על כלל המצוות, שישנם פעמים שאין התורה חפיצה שיקיים האדם מצוה גם אם היא עצמה צווחת עליה, וזה באופן שהיצר מנצל את המצוות לטובתו, כי זוהי אחת מתחבולותיו של היצר, לפתות את האדם אפילו לדבר מצוה, במידה והוא רואה שמתוך כך יכשל בחטאים, ועל כן עליו להתבונן היטב ולהראות אם אין רצונו זה נובע מאינטרסים שליליים שהיצר מחפה אותם במצוה... לאור האמור מובן שפיר ענין סמיכות המקראות שלפנינו, כי הציווי 'קדושים תהיו' משמש כהקדמה לכל הציויים הבאים אחריו, והרי הוא כציווי כללי להתקדש ע"י קיום כלל המצוות, ובהמשך מורה הכתוב שקדושה זו תהיה במידה רצויה, וכלשונו: 'כי קדוש אני הו"ה' – כאותה קדושה שאני חפץ בה [תיבת 'כל' לפעמים פירושו 'כמו', והבן]. כלומר, שלא תוסיף על קדושה זו, פן תגרעו לבסוף מסיבה זו, וכמהחשה לכך מביא אחר כך מצוות 'מורא אב' ומצוות השבת שאחת משניהם עלולה להיות סיבה לגרע את חברתך, אולם עלינו להשגיח שלא נבוא לידי כך.

ויכולים אם כן להוסיף ולפרש לפי זה כוונת רש"י באמרו 'פרשה זו נאמרה בהקבלה מפני שרוב גופי תורה תלויין בה', כי כאמור כיוונה התורה במצוות שבפרשת קדושים להזהיר שלא תהיה מצוה אחת על

טיב המערכת

• כי גרים הייתם •

מסופר על הבעש"ט הקדוש שפעם אחת ראה יהודי שחילל את השבת, ומאוד הצטער על כך והתחיל לבכות ולעשות תשובה כאילו הוא בעצמו חילל את השבת, כששאלוהו מדוע הוא כל כך מצטער, והרי לא הוא זה שחילל את השבת? השיב הבעש"ט: אם משמים טובבו שראיתי את הדבר הזה, סימן שאני עצמי פגום בזה הענין ולכן אני מצטער, והוא אכן בדק את עצמו עד שמצא שפעם אחת שמע שטבאים תלמיד חכם, והוא לא מחה על כך כראוי, והיות ותלמיד חכם הוא בחינת שבת אזי נחשב לו הדבר כפגם חילול שבת.

התורה מצווה אותנו 'זכי יטור אתך גר בארצכם, לא תנו אותו.. כי גרים הייתם בארץ מצרים, ורש"י מפרש 'מום שבך אל תאמר לחברך, ובאמת פירושו של רש"י צריך עיון, וכי רק בגלל שאני לקוי בדבר מסויים לכן אסור לי לבייש מישהו אחר הלוקי באותה מידה? וכי אם לא הייתי אני לקוי בדבר זה היה מותר לי לבייש אדם אחר? והרי בודאי שאין זו כוונת רש"י!

ואפשר לומר שרש"י הק' מביא כאן יסוד חדש בענין העיון של הלבנת פנים, והוא שבכל פעם שמתעורר בך הרצון להטיל מום בחברך, דע לך שאותו מום תלוי בעצמך מסתם, ורק לכן אותה מבחין ורואה זאת בזולתך, כי שהבעש"ט הק' מפרש את המאמר 'כל הנגעים רואה אדם חוץ מנגעי עצמו, שהאדם הוא כמו 'מראה', וכשהוא מתבונן ורואה חסרונו אצל מישהו אחר, עליו לדעת שזהו חסרונו האישי, ומכיון שאין אדם רואה נגעי עצמו, מראים לו את חסרונותיו אצל הזולת.

עומדים אנו בימי ספידת העומר, שבהם מנו עשרים וארבעה אלף תלמידי רבי עקיבא על שלא נהנו כבוד זה בזה, ואם בכל השנה צריכים אנו להיזהר בזה הענין, עכשיו על אחת כמה וכמה, ואם נפנים את המסר שכל חסרון שאנו רואים אצל השג, זה סימן שבדיוק בזה אנחנו צריכים להשתפר, אולי אז נתקן את הסיבה שבגללה אנו עדיין בגלות: שנאת חינם!

(על פי טיב התורה-קדושים)

ניתן לשמוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיב

באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

עדכוני שיחות: 0534-100024

טיב
ההודעות

טיב הבנין שלשה שותפים באדם הקב"ה ואביו ואמו

בשבתות ובימים טובים. והעצה איך להינצל מזה הוא – קדושים תהיו, היינו, על ידי עשיית גדרים וסייגים לקדש עצמו אפילו בדברים המותרים לו, וכך לא יכשל בדבר איסור, כמו שכתב החובות הלבבות (שער התשובה פ"ה) שחסידים הראשונים היו פורשים עצמם משבעים שערי היתר, כדי שלא יבואו לידי שער איסור אחד.

הקב"ה הוא השותף העיקרי באדם

והגם שנתבאר שלכאורה האדם מוכרח להימשך אחר הנאות העולם הזה, מחמת שנוצר על ידי שלשה שותפים, והחלק הרוב של השותפים – אביו ואמו שהם שתיים נתנו בו חומר גשמי המושך לתאוות גשמיות ולכאורה לפי זה איך יוכל לקדש עצמו מן הדברים המותרים.

ומבאר הרה"ק מליסקא זצוק"ל בספרו אך פרי תבואה (בפרשתן) דמכל מקום, הקב"ה שהוא השותף הראשון באדם ונתן בו נשמה המשתוקקת לטוב, הוא הוא השותף העיקרי באדם, ושאר השותפים – אביו ואמו, הגם שהם רוב, מכל מקום הם בטלים ומתבטלים כלפי השותף העיקרי שהוא הקב"ה.

והראיה לזה, ממה שפירש"י על הפסוק (יג, ג) איש אמו ואביו תיראו, ואת שבתותי תשמורו אני ה' אלהיכם – סמך שמירת שבת למורא אב, לומר, אף על פי שהזרתך על מורא אב, אם יאמר לך חלל את השבת אל תשמע לו, וכן בשאר כל המצוות. אני ה' אלהיכם – אתה ואבין חייבים בכבודי, לפיכך לא תשמע לו לבטל את דברי.

ורואים מזה להדיא שהאב והאם הגם שהם שנים מכל מקום הם בטלים לגמרי כלפי הקב"ה שהוא השותף העיקרי, דהלוא הם עצמם חייבים בכבוד המקום ואין בכוחם לבטל את הבן מקיום מצוות השי"ת מפני כבודם.

ביאור נפלא בטעם סמיכות שלשה

המצוות זה לזה

ועפ"י כל מה שנתבאר, אפשר לבאר באופן הפלא ופלא טעם סמיכות השלושה מצוות זה לזה. המצוה הראשונה היא 'קדושים תהיו' – קדש עצמך במותר לך. ומבאר הכתוב, באיזה כח יכול האדם לקדש עצמו מן הדברים המותרים, מפני 'כי קדוש אני', היינו שהש"ת שהוא שותף ביצירתו, קדוש בקדושה אין סופית ומכאן זה יכול גם האדם לקדש עצמו בקדושה עליונה.

ומקשה הכתוב, 'איש אמו ואביו תיראו', פירוש, הלוא יש לאדם גם חומר הגוף מצד אביו ואמו שהם שותפים ביצירתו והם הרבים, ואם כן מה יועיל לו 'כי קדוש אני', שהש"ת שהוא שותף ביצירתו הוא קדוש, הלוא סוף סוף יש בו עוד שני שותפים שהוא מחוייב לירא מהם ולכבדם, ועל ידם קיבל חומר הגוף המושך אותו לרע, ואם כן איך יוכל לקדש עצמו מן הדברים המותרים.

ומתוך הכתוב 'את שבתותי תשמורו', פירוש, בכל זאת יכול הבן לקדש עצמו מן הדברים המותרים, כי השותף העיקרי בו הוא השי"ת ולא אביו ואמו. והא ראינו, שהרי כשאביו ואמו אומרים לו לחלל את השבת, אסור לו לשמוע בקולם, רק הוא מחוייב לשמור את השבת, כי 'אני ה' אלקיכם', כולכם חייבים בכבודי. הרי שאביו ואמו הגם שהם רבים, מכל מקום הם מתבטלים כלפי השי"ת שהוא השותף העיקרי.

ולכן שפיר יכול הבן לקדש עצמו מן הדברים המותרים, מפני שהש"ת הוא השותף העיקרי בו – 'קדוש אני', וממילא יכול גם הוא בקלות להידבק בקדושת השי"ת, ולא להיגרר אחר חומר הגוף המושך אותו לתאוות והנאות עולם הזה.

יעזור השי"ת, שנזכה להתקדש בקדושה של מעלה, ולא להיגרר אחר גופינו השפל המושך אותנו לדברים שפלים וירודים, ושנזכה בקרוב ממש להתיקון השלם בביאת משיח צדקנו במהרה בימינו, אמן.

בריש פרשתן כתיב (יט, א-ג) וידבר ה' אל משה לאמר. דבר אל כל עדת בני ישראל ואמרת אליהם קדושים תהיו כי קדוש אני ה' אלהיכם. איש אמו ואביו תיראו ואת שבתותי תשמורו אני ה' אלהיכם. ויש להבין למה נסמכו שלשה מצוות הללו זה לזה, קדושים תהיו, איש אמו ואביו תיראו, שבתותי תשמורו, וכי איזה שייכות יש ביניהם.

והנה החתם סופר מבאר הטעם שנסמכו מצוות מורא אב ושמירת שבת זה לזה, על פי מה שאמרו חז"ל (נדה לא). שלשה שותפין יש באדם, הקדוש ברוך הוא ואביו ואמו. על ידי כח האב והאם נוצר הגוף הגשמי, ואילו הקב"ה נותן בו רוח ונשמה ובינה והשכל. והנה בחלק שנותן הקב"ה לאדם שהוא הנשמה חלק אלוה ממעל, בודאי לא שייך בה שום אחיזה ושליטה לחיצונים, אך מחמת שיש לאדם גם חומר הגוף הבא לו על ידי אביו ואמו, בזה שייך אחיזה ושליטה לחיצונים, והם מפתים אותו ללכת אחר תאוות והנאות העולם.

והנה הכלל הוא (גיטין נד): דמדאורייתא חד בתרי בטל, נמצא שהגם שיש לאדם חלק הנשמה שנתן לו הקב"ה המשתוקקת רק לרוחניות ולקדושה, אך מ"מ השתוקקת קדושה זו יכולה ח"ו להתבטל, על ידי חלק הגוף שיש לאדם על ידי אביו ואמו שהם שתיים המשתוקק לנאות ותאוות גשמיות וחד בתרי בטל.

אמנם בשבתות וימים טובים על ידי קדושת הימים מתגבר כח הקדושה על האדם. אך זה לעומת זה עשה ה', דוקא בימים הקדושים כשהקדושה מתגברת אזי משתולל ביותר חומר הגוף והיצר הרע, להכשיל את האדם בעבירות. ולכן דוקא בשבתות ובימים טובים צריכים שמירה ביותר מכל השנה שלא להיכשל בעבירה, כמבואר ברמב"ם בהלכות יו"ט (פ"ו הלכה כא) וכן נפסק בשולחן ערוך (או"ח ס' תקטס ס"ד) מפני שדייקא אז עלולים ביותר להיכשל.

איש אמו ואביו תיראו –

יש לירא מהחלק שנותנים בו אביו ואמו

ומבאר החתם סופר, דזהו ביאור הפסוק בפרשתן, 'איש אמו ואביו תיראו', פירוש, מצד החלק שנותנים לו אביו ואמו, 'תיראו', מזה יש לאדם לירא ולפחד שמא יכשל בעבירה, משא"כ מצד החלק שנותן לו הקב"ה אין לו לירא שיכשל בחטא, כי הנשמה שהיא חלק אלוהי ממעל, יש לה תשוקה רק לטוב ולרוחניות. ומסיים הפסוק, 'את שבתותי תשמורו', שביודע יש לעשות שמירה יתירה בשבתות ובימים טובים שלא יכשל בחטא כמו שנתבאר.

טעם קריאת פרשת קדושים בתחילת ימי הקיץ ומסיק החתם סופר, דלכן קוראים פרשת קדושים בתחילת ימי הקיץ, לרמז שכמו כן בימי הקיץ צריכים לעשות שמירה יתירה שלא להיכשל בחטא, כי בימים אלו יש יותר פריצות ברובות רח"ל, ולכן צריכים לעשות אז גדרים וסייגים לשמור את עינינו מכל דבר רע.

קדש עצמך במותר לך

ועל פי דברי החתם סופר מובן באופן נפלא מהו גם כן הסמיכות של שתי מצוות הללו, מורא אב ואם ושמירת שבת, למצוה הראשונה הנאמר בפרשתן, קדושים תהיו, וכמו שפירש"י, קדושים תהיו – הו פרושים מן העריות ומן העבירה. והרמב"ן כתב באריכות ש'קדושים תהיו' פירוש, שאסור לאדם להיות נבל ברשות התורה, רק 'קדש עצמך במותר לך'.

ועל זה מסיים הכתוב, איש אמו ואביו תיראו ואת שבתותי תשמורו, פירוש, הטעם שיש לאדם לקדש את עצמו גם מן הדברים המותרים, הוא מפני שיש בו חלק אביו ואמו המושך אותו לתאוות עולם הזה, וביותר

טיב הלכה הלכות ספירת העומר ב'

נכתב ע"י הר"ר מאיר רבנעבין שליט"א

א. הברכה והספירה צריך להיות במעומה, ובדיעבד אם ספר בישיבה יצא (שולחן ערוך סי' קמ"ט).

ב. מותר לספור בכל לשון, ובלבד שיהיו אותו הלשון, ואם אינו מבין, אפילו ספר בלשון הקודש לא יצא, דכיון שאינו יודע מה הוא אומר אינו נקרא ספירה (מ"ב סק"ה). ו"א דאם ספר בלשון הקודש אף שאינו מבין יצא (שאלת יעב"ץ סי' קל"ט, ומביאו שילת סק"ה). וע"כ "א דאם ספר בלשון הקודש ולא הבין, יחזור ויספור בלשון שמבין בלא ברכה (מ"ב סק"ה).

ג. אמר ספירת העומר, אך חלם ולא כיון למה שאמר, יצא בדיעבד (גם אני אדון שילת הגר"ח ח"ב סי' קמ"ט).

ד. לכתחילה צריך שידע בשעת הברכה איזה יום הוא הולך לספור, ואפילו אם יש בדעתו לומר עם חברו מילה במילה כך שלא יהיה שום הפסק בין הברכה להספירה אעפ"כ אין לעשות כן, ובדיעבד אפילו לא ידע ובידק על דעת לסיים כמו שישמע מחברו וסיים כמוהו יצא (שולחן ע"ה ו"ב ס"ה).

ה. צריך למנות הימים וגם השבועות שנאמר תספור חמשים יום, וכתוב שבעה שבועות תספור לך (שולחן ע"ה ו"ב ס"ה).

ו. אם מנה שבועות ולא ימים, כגון שאמר ביום השביעי היום שבוע אחד ולא הזכיר ימים כלל לא יצא, אך זה דוקא בהשלמת שבוע שאז הוא חיוב מדינא להזכיר הימים והשבועות, אבל לאחר השלמת השבועות כגון ביום השמיני אם אמר היום שבוע אחד יום אחד יצא, אעפ"כ שלא אמר מקודם היום שמונה ימים, וכן אם אמר אז היום שמונה ימים ולא סיים שהם שבוע אחד ויום אחד נמי יצא, כי באמצע השבועות אינו אלא מנהג להזכיר הימים והשבועות (מ"ב סק"ה, ביחול ד"ה יספור, שולחן ע"ה ס"ה).

ז. אם מנה ימים בלבד ולא הזכיר שבועות, כגון שאמר היום שבעה ימים ולא אמר שהם שבוע אחד, "א שיצא בדיעבד, ו"א שצריך לחזור ולספור ימים ושבועות כדון, ולכן חזר וסופר בלי ברכה, ואם שכח לחזור ולספור מונה שאר הימים בברכה (מ"ב סק"ה).

ח. אומרים שבוע אחד ולא אחת, וכן אומרים שני שבועות ולא שת, דשבוע לשון זכר. עד עשרה אומר ימים ו"א ואלך אומר יום. וכן יש לומר מנין המועט מתחלה כגון אחד ועשרים יום וכל אלו הדברים אינן לעיכובא אלא לצחות הלשון (מ"ב סק"ט).

ט. "א הנוסח בעומר, וברוב פוסקים הנוסח לעומר, מיהו עיקר ד"ז אינו אלא לכתחילה כדי לבאר שהוא מונה מיום שהקריבו את העומר והלאה, ואם לא אמר אלא היום כך וכך נמי יצא (מ"ב סק"ה).

י. "א שאם שמע הספירה מחבירו וספר אעפ"כ שלא נתכוין לצאת וגם הוא לא נתכוין להוציא, מ"מ לא יבדק כשיספור אלו"כ משום דשומע כעונה, ואפילו אם היה מחשב אין אני מתכוין לצאת בספירה זו אין זה כלום להאומרים מצוות אין צריכות כוונה כלל, אלא אם כן מחשב להדיא שהוא מתכוין שלא לצאת בה (שולחן ע"ה ס"ב). ו"א שכל זה הוא רק בזמנם שהיה המנהג שהש"ן היה מברך ומוציא כל הקהל בברכתו והספירה היו מונין כל אחד לעצמו, אבל בזמננו שכל אחד מברך לעצמו, דהא דעת כל אדם שלא לצאת אלא בברכה שמברך לעצמו (הליש פ"א ס"ג). יא. מי ששאלו חבריו בבין השמשות וכו' שאח צאת הכוכבים כמה ימי הספירה הלילה, יאמר לו אתמול היה כך וכך, אבל אם אמר לו היום כך וכך אפילו בלשון לעג, ואפילו לא אמר לעומר, לא יוכל לחזור ולספור בברכה (שולחן ע"ה ו"ב ס"ה).

יב. אמנם אם לא אמר היום, או שכיון בפירוש שלא לצאת ידי ספירה בזה, יכול לחזור ולברך (מ"ב סק"ב).

יג. ואם כבר הגיעו לספירת שבועות ואמר לו רק מספר הימים אין בכך כלום באופן שהזכרת השבועות לעיכובא, כגון בסוף שבוע, שהרי הזכרת השבועות מעכב וכו'.

יד. ו"א דבכל גזוני יכול לברך כשלא אמר לו גם השבועות, ואפילו אם הוא בענין שאין הזכרת השבועות מעכב, משום דכל שלא הזכיר שבועות כמנהגו מוכחא מילתא שמכיון שלא לצאת (מ"ב סק"ב ושולחן ע"ה ס"ה). ודבר זה מצוי הרבה ביום ל"ג בעומר, אם אמר לאחד שהיום ל"ג בעומר, דכיון שלא הזכיר שבועות לדעת שנהיה יכול לספור עדיין בברכה.

טו. אם היה זה בשעת בין השמשות והאיש הזה המשיב גריל תמיד לברך דוקא לאחר צאת הכוכבים מסתברא דבאופן זה הו' כמכיון בהדיא שלא לצאת ומותר לו לחזור אח"כ ולמנות בברכה, ולמעשה צ"ע (ביחול ד"ה שאם).

טז. מי ששאל לחבירו בלשון שאלה אם כך הספירה הלילה, והלה השיב לו הן, כיון שאמר בלשון ספק כו"ע מהו דלא יצא דאין דרך למנות בלשון שאלה, וכ"ש המשיב דודאי לא יצא (וע"ה ס"ה, מ"ב סק"א).

יז. אם ספר באותיות א' ב' שאמר היום יום א' או יום ב' או ג' ימים, יש אומרים שיצא ידי חובתו, ויש אומרים שלא יצא, ויש לחוש לדבריהם לחזור ולספור בלא ברכה (שולחן ע"ה ס"ג, ביחול ד"ה מנהג).

לרגל האי יומא דהילולא רבא של הרה"ק רבי ישעיה (ב"ר משה) מקרעסטיר זצוק"ל, שחל בשבתא קדישא הדין (גלב"ע ג אייר תרפ"ה). נעלה נא בזה מעט מזעיר מתרומות מידותיו של אותו צדיק נשגב שנתקדש שמו בכל בית ישראל לדורות עולם. – מתוך מה שמלמדנו רבינו הגה"צ שליט"א באוצרותיו הברוכים [ומתוך ספר "טיב הזכרונות" ערך הרה"ק מקרעסטיר]. ובה נזכה להתדבק בשולי גלימת קדשו, ולהתקיים בנו מקרא שכתוב (משלי ב כ) "למען תלך בדרך טובים וְאַרְחוֹת צְדִיקִים תִּשְׁמַר"

זכותו הגדולה תגן עלינו ועל כל ישראל – אמן.

-> <-

"וְאַהֲבַת לְרֵעֶךָ כְּמוֹךָ אֲנִי ה'" (יט, יח).

פסוק זה שבפרשא דידן, פרשת קדושים היה נר הלגיו של האי צדיק טמיר ונשגב, בעל ההילולא עמוד הצדקה והגמילות חסדים.

מידת החסד ואהבת ישראל בעדה בקרוב כלפיד אש שלא יתואר, והכנסת אורחים שלו היתה חידוש אף בדורות הקודמים ביתו פתוח תמיד לרווחה כאברהם אבינו בשעתו. והיה מקיים בגופו ובנפשו את מאמר התנא בפרקי אבות (א ה): "יְהִי בֵיתְךָ פֶּתוּחַ לְרוּחָהּ וְיִהְיֶה עֲנִיִּים בְּנֵי בֵיתְךָ". וכל הבא בצל קורתו בכל עת ובכל זמן מוגשת לו ארוחתו כיד המלך, ואף מקום ללון.

פעם חלה בנו ר' משה'ל זצוק"ל כשהיה בילדותו ותקפתו מעט צינת, כדרך שמצוי אצל הילדים בימות החורף הקשים וכשנכנס אליו אחד מתלמידיו האהובים מצאו יושב ובוכה במר נפש.

חשב החסיד לחטום, שהרבי בוכה מחמת צערו ודאגתו לשלום הילד החולה וניסה להרגיעו מעט. הוא ניגש אל הרבי ופתח בדברי עידוד וניחומים שאין הרבי צריך לדאוג כל כך שהרי אין כאן חולי שיש בו סכנה ח"ו, כי אם מחלת 'הצטננות' רגילה ומצויה, וכבר נתן לו הרופא את תרופתו כדי להוריד את חום גופו, ובעזרת השי"ת הרופא כל בשר יחלים מהרה ויתרפא.

אמר לו הרבי הק', אינך מבין! [דו פארשטייסט מיר נישט] לא על עצם מחלתו של בני אני בוכה... כי אם על כך שכשהו 'משה'ל' שלי מוצא אני את עצמי יותר מודאג וחרד לשלומו מילדים חולים אחרים שמזכירים לפני לרפואה.

מדוע על ילדו של יהודי אחר אינני מתמלא דאגה וחרדה כל כך? מאי חזית דדמא דידך סומק טפי?

הנה זה עתה לפני ימים מספר, המשין הרבי, נכנס אלי אב מודאג וכאוב והזכיר את בנו הקטן שחלה במחלה כעין זו, ואנכי הרגעתי אותו שאין צורך לדאוג כל כך, שמהרה תחלף לה המחלה כשיקפידו לקיים את הוראות הרופא לקחת את התרופות ולשתות הרבה תה... – ולא נכנס בליבי צער ודאגה כל כך מחמת חוליו של אותו ילד! מדוע כשמדובר בבני שלי מתפלל אני עליו יותר מעומקא דליבא? מדוע אינני מקיים בנפשי מצות "ואהבת לרעך כמוך"?

על דא קא בכינא!

אחי ורעי אהובים יקרים!

גם אם לא זכינו למדרגות רמות כאלו של 'אהבת ישראל' עד שנאהב בכל לב את הילד של החבר כמו הילד שלנו... – אבל לכל הפחות עלינו להיזהר מאוד ולהתרחק כמטחוו קשת משנאת חברים! שלא להיכשל חלילה באיסור הנורא של (יט, יז) "לֹא תִשָּׂא אֶת אַחִיךָ בְּלִבְבְּךָ". כענין שהדריך הלל הזקן את אותו נר על רגל אחת (שבת לא.) "דעלך סני לחברך לא תעביד". יש להתחיל תחילה ב'סור מרע', שלא להציק לחבירו, ופרט לאנשי ביתו הקרובים שעליהם יש יותר חיוב שלא לצערם ולהקניטם ולדון אותם תמיד בכל פרט לכך וזכות! מסופר על הקיסר הגדול 'נפוליון' [בונפרטה] מלך צרפת, מגדולי המצביאים שישמו הלך לפניו כמלך של חסד שהיה נוהג מלכותו ביד רמה.

באחת המלחמות שערך בעזו ובגבורה עם צבא רב, כדרכו לצאת בגופו ובעצמו אל שדה הקרב, ולהשתתף בפועל בכל הליכי המלחמה, נתפסו שני חיילים שברחו מן הצבא לביתם וחזרו לבסיסם לאחר כשבוע של חופשה שנטלו לעצמם...

השניים הובלו באויקים לפני כס המשפט של נפוליון עצמו, המדובר

היה בחיילים טובים ומיומנים אשר עשו את מלאכתם על הצד הטוב ביותר, ולכן נטה ליבו של נפוליון להקל עמהם.

על שאלתו של הקיסר מדוע נטשו כך ללא רשות את הצבא, ענו החיילים שלאחר זמן רב מאוד של שירות בנאמנות גברו בהם הגעגועים לביתם ולמשפחתם הם ביקשו ממפקדיהם כמה פעמים על כך אך בכל פעם נענו בסירוב וכשתכפו עליהם הגעגועים עד מאוד נאלצו לעשות 'פליטה' לעצמם לכמה ימים...

הם הוסיפו לבקש על נפשם שברצונם להמשיך לשירת את צבא הקיסר בנאמנות שלמה ובכל לב כאשר הורגלו תמיד, ובהיעו את התנצלותם על מעשה הבריחה שנאלצו לעשות מחוסר ברירה.

לעומתם עמד התובע בקטרוגו וטען בעזו, אדוני המלך! אם ננהל את הצבא כך בסדר זה שכל חייל 'מתגעגע' ויכול לנטוש את עמדתו על פי רחשי ליבו וגעגועיו, הרי עד מהרה יתפרק הצבא! ולמען ישמעו וייראו יש להעניש את הבורחים הללו בכל חומרת הדין.

אך המלך החליט, לאחר שעיין בפנקסי עבודתם המצוינת, לדחות לעת עתה את פסק דינם, כדי שיהווו לשירותם המלא שהיה נחוץ מאוד עבור הצבא, ובבוא העת יתנו את הדין על מעשיהם.

ואכן הוחזרו שני החיילים והתייצבו למלאכתם בגדול, וברצונם להוכיח את יושרם ואמינותם ומסירותם הגדולה לצבא השתדלו להצליח במשימותיהם יותר ויותר, ועד מהרה התעלו בדרגותיהם כפי חוקות הצבא הצרפתי.

הם הועלו מדרגה לדרגה עד שהגיעו לדרגה גבוהה של 'שופט צבאי', שהיה נחשב כמשרה נעלה ומכובדת. הקיסר בעצמו השתתף במעמד הכתרתם הוא יעטר אותם באותות הגבורה הנאצלים שהתחברו אל מדיהם הצבאיים והניח על ראשיהם את 'כובע השופט' הנכבד. – הוא זכר היטב את דבר המשפט שטרם נחרץ עליהם, והמתין לשעת הכושר.

לא חלפה תקופה קצרה, והנה אל שולחנו של נפוליון הגיע משפט התואם בדיוק לאותו משפט שנשפטו אלו השופטים לפני שנים. המדובר היה בחייל נאמן וטוב שברח לבית הוריו לכמה ימים מחמת רוב געגועים שתכפוהו, ועתה ביקש על נפשו לחון אותו לחירות כי רוצה לשוב לעשות את מלאכתו נאמנה!

סידר אפוא הקיסר המחוכם שיבוא זה המשפט לפני חבר השופטים הללו, כדי לבדוק ולראות כיצד יחרצו הם את גורל משפט זה.

והנה לאחר שמיעת כל הצדדים, אחד משני השופטים הללו טען לזכותו של אותו חייל, שמן הראוי להתחשב עם רגשי הגעגועים הגוברים בלב ובהיות שמדובר באחד החיילים הטובים והמיומנים ולאחר שהבטיח בהן צדקו שלא יהיו אצלו יותר השתמשויות שכאלו מן שורות הפלוגה הוציאו השופט זכאי בדין.

אך לעומתו השופט השני נטה לחייב את החייל את הסודר, הוא טען בתוקף שאין זוהם מלאכת הצבא לשאר עבודת השדה, ולצורך הצלחתו המושלמת של הצבא מן ההכרח להשליט דרכי 'משמעת קשוחה', ולהעניש בכל חומר הדין על כל עוולה וחריגה, והטיל עליו עונש בנין 'הפרת פקודה' וחלול בסדרי הצבא.

כשהגיע דבר השופטים לפני הקיסר ציווה לקרוא אותם לפניו, הוא הגיח לפניהם את פסקי הדין שכתבו הם עצמם במשפטו של אותו חייל, ואמר להם שהנה חרצו הם עצמם את גור דינם מן העבר הישן, כשעשו את אותו המעשה של אותו חייל וברחו בגעגועיהם לביתם, ובכן בכל שופט יקיים אותו פסק דין שפסק הוא בעצמו...

וכך נמצא אותו השופט שדן את החייל לכך זכות שיצא אף הוא לחירות ונמצא זכאי בדינו, כמו שזיכה את הנידון לפניו, ואילו חבירו השופט השני שדן לחובה קיבל אף הוא את תגמולו באותו עונש שהטיל במשפטו.

ללמדנו מטיב זה המעשה שהאדם עצמו חורץ את דינו לטוב ולמוטב, וכפי שדן את חבירו כך ידונו אותו. כענין שאמרו בפרק מפנין (שבת קכז): "כשם שדנתוני לכך זכות המקום ידן אתכם לכך זכות". לפעמים כשנכשל אדם באיזו עוולה נוטה להקל על עצמו בתירוצים ובתואנות שונות, אך כשרואה את אותו ממשול אצל חבירו חושב בליבו לדונו לחובה, ובכך הוא נמצא מעורר את הקטרוג על עצמו...

לפיכך יש לתקן המידות בימי הספירה הללו 'שלא נהגו כבוד זה בזה, ולהיזהר ולהישמר בקיום אלו המצוות

סיפורי השגחה פריטי שגשגו לפערכת ע"י הקוראים

שונות ה' בדרך עין

יום שישי הכנות בהולות לשבת הגדול. הבית עדיין בין חמץ למצה והלחץ בשיאו. עמדתי ברחובה של עיר פוכר ידי בחוסר אונים. עלי להספיק כל כך הרבה משימות, סידורים וקניות. מרגיש מסוחרר אובד עצות על סף איש, מבקש מבורא עולם שיסדר לי את המשימות בעצמו, או שיבטל אותם, כי בדרך הטבע אין לי אפשרות להספיק את כל הנצרך! הרגשתי שפשוט בא לי לבכות... בשיא הייאוש עוצר רכב לידי ושואל לאן אני צריך? מתברר שמדובר בחבר שלי. עליתי לרכב ואמרתי לו: "לאן לא?"

הוא הבין את המצב ואמר לי, תן לי את רשימת המטלות. הוא עשה לי סדר והתחיל להסיע אותי לנקודה הראשונה והמתין לי ברכב. הסיע אותי לנקודה הבאה וכן הלאה. תוך כארבעים דקות החזיר אותי הביתה עם חיוך על הפנים, לא מאמין שאכן סיימתי הכל כל כך מהר. אם הייתי נוסע בתחבורה ציבורית זה היה לוקח לי שלוש שעות לפחות אם בכלל הייתי מספיק. גם אם היה לי רכב משלי לא הייתי מספיק כל כך מהר מכיוון שהיה עלי למצוא חנייה במקומות המומים וכו'... בתודה והודיה לה' וגם חומר למחשבה לבעלי רכבים. לפעמים בעל רכב בטומפ קטן יכול לעשות חסד ענק בעוד לא מודע אפילו כמה זה מציל את המצב לפעמים, (כמוכן במידה ומתאפשר לו) בעל המעשה:מ.ש.

--- o o o ---

יש מאין

ערב שבת הגדול הגיע וברוך ה' הספקתי הכל חוץ מלקחת את הרכב לשטיפה, וביום ראשון לא נראה שאספיק. התקשרתי לפוסק ושאלתי אותו כיצד עלי לנהוג לגבי הניקיון? הוא ענה לי, ובכל זאת חפצתי מאוד לנקות את הרכב לכבוד החג, זה בכל זאת תחושה שונה ומהודרת יותר. בצהריים ראיתי בן של חבר שלי, החלפנו כמה מילים והתעניינו זה בשלום זה. בשיחה של שתי דקות הוא הציע לי לקחת לי את הרכב לשטיפה במקום טוב בעוד כשעה... הייתי המום מהשליח שהקב"ה.

הסיבה בדרך הטבע שהוא רצה לקחת לי את הרכב מעבר לכך שהוא פשוט נשמח טובה, זה מכיוון שהרכב שלי הוא רכב מפואר והוא אוהב מכונות והתחשק לו לעשות עליו סיבוב נחמד, ואם לא הלחץ שלי לשטיפה, לא הייתי נותן לו את הרכב... כך הוא נהנה ואני פי כמה וכמה!!! ראיתי שבורא עולם יצירתי כל כך שלנו נראה שאין תקווה אבל בורא עולם ממציא, 'יש מאין'!!!

בעל המעשה: כ.ה.

הפענוח לדכות את הרבים בסיפור של השגחה פריטית מוזמן לשלוח אל ר' שפחה סטואלס פקפפ: 05226517922 או ל: o.y.wines@gmail.com

שבפרשתנו, "לא תשנא את אחיך בלבבך" שכאשר נוטר האדם שנאה בלבו על אחיו וחבירו, הרי הוא עובר בכל רגע על איסור חמור זה. ואדרבה להחזיר אהבה תחת השנאה, להתהלך בדרכו של הצדיק בעל ההילולא, ולהשתדל לקיים בנפשו כל אחד כפי דרגתו את מצות "ואהבת לרעך כמוך!"

תמצית חייו של הרבי ר' ישעיהו קרעסטירער זצוק"ל היתה 'מסירות נפש'! בכל דבר וענין היה עומד מוכן ומזומן למסור את נפשו למען שמו יתברך, ולאהבת עמו ישראל.

על דרך שכתב הרה"ק הרבי ר' אלעזר מליז'ענסק זצוק"ל בהקדמת 'התנצלות' לספרו הקדוש של אביו "נועם אלימלך" ז"ע: "תקיים נא כל הברכות אשר תמיד על פה כבוד אבי מו' הורגלו, להיות מברך ישראל, ולמסור נפשו עליהם בכל עת ולבטל מהם גזירות רעות בתפילתו הנאמנה במסירת נפשו" עכ"ל.

כך היתה מידתם וסדר עבודתם של הצדיקים הקדושים וגדולי החסידות תמיד, להתפלל במסירות נפש לטובתם וישועתם של ישראל.

הוצדיק הקדוש דגן הרי היה יתום מילדותו, והרה"ק מליסקא גדל אותו וחינוכו לשם ולתפארת וממנו למד דרכי העבודה התמימה, וממנו ינק את גודל מסירות נפשו לאהבת ישראל.

וכמו כן למד את מידת הצדקה אצל הרה"ק בעל ה'דברי חיים' מצאנז זצוק"ל, שבצעידותו זכה להסתופף בצילו. והצאנוער רב אף הסמיכו בעטרת הרבנות כנודע, ואצלו ראה ולמד עד היום מגעת מסירות נפשו לצדקה.

הוא היה יוצא מגדרו בשביל ישועת איש ישראל, ומופתים רבים התגלגלו בקרעסטיר ממה שפעל ועשה אותו צדיק. ואף לגויים היו מביאי ישועות לפעמים כדי שיעשו טובות ליהודים אשר במחחזותיהם כידוע, ובעת מסע הלוויה הגדולה והכבוד הגדול שעשו לו לאחר מותו השתתפו שם גם הרבה גויים שהיו מבכים את סילוקו של צדיק.

מעשה נאה סיפר לי איש נאמן, ששמע מפי הגה"צ רבי יצחק שלמה אונגר זצוק"ל גאב"ד וראש ישיבת "הוג חתם סופר" בני ברק, שאביו הגה"ק המפורסם מוה"ר אברהם צבי זצוק"ל הי"ד רב דק"ק קאפאוואר (הונגריה) בעמ"ס "מחנה אברהם" היה מסתופף בצל הרה"ק המפורסם הרבי ר' ישעיהו מקרעסטירער זצוק"לה"ה ז"ע.

כידוע היו נוסעים הרבה רבנים גדולים אנשי שם מארץ אונגארין וסביבותיה אל הרבי ר' ישעיהו, אף כי היה מסתיר את עצמו מאוד בכל מה שיכול, שכמעט לא היה אומר דברי תורה על שולחנו, וגם לא היה נוהג להתפלל לפני העמוד, ולא היה מראה ענייני עבודה וכו'. רק בעיקר היה מתעסק הרבה במצוות "הכנסת אורחים" החביבה עליו, שהיה מוהרר בה עד מאד ומתעסק בזה בכל ליבו ומאודו, כשהיה מחזיק על שולחנו הרבה עניים ותומך בתלמידי חכמים נצרכים בהרבה.

תורת מלך

פסח
ספירת העומר
שבועות
בין המצרים
ראש השנה
יום הכיפורים
עשרת ימי תשובה
סוכות
חנוכה
פורים
שבת ד"כ

השיג בהנאות הספרים המובהרות
הפצה ראשית מרכז הספרים בתחלת הרב יצחק פרידמן 03-6194114

נפלה שיחתם על הנהגת רבם הצדיק שלכאורה אין רואים אצלו שום מעשה צדקות וגדלות לא תורה ולא תפילה. ושאל אחד מן הרבנים שהיו שם את חבריו הרבנים והחסידים בפליאתו: וואס ציט אונז דא? [מה מושך אותנו לכאן] הרי אין אנו רואים אצל רבינו שום עבודה בגלוי וכו', ובכל זאת אנו חשים ומרגישים אהבה עצומה ומשיכה גדולה אל המקום, כדרך שנמשך הברזל אחד המגנט... ואנו באים אצלו לשבתות כפעם אחד פעם והוא דבר של פלא, וואס ציט אונז דא?

עודם מדברים עימו, והשאלה שנשאלה בקול רם זה עתה מנסרת בחלל חצר המטבח וממתניתה לתשובה קולעת. וירץ לפתע הרבי הקדוש מן המרפסת הקיצונה שהתהלך שם עם החומש שבידו, ורץ את כל אורך הפרוזדור הארוך, עבר את כל חדרי הבית, עדי הגיעו לקצה השני של הבית אל חצר בית המבשלים, והופיע בפתאום בהדרת קדשו בפני החסידים שישבו שם. כמובן שתיתקן כמו כולם ממקומם ונפל עליהם אימה ופחד בראותם את הרבי הקדוש לפתע עומד לפניהם שמעולם לא היה דרכו להופיע שם בשעה זו. אך הוא לא פנה אליהם כלל ולא דיבר עמם כלום רק המשיך בקריאת הסדרה במקום שהיה אוזן אז בדיוק בפסוק שבאותה פרשה פרשת ויישב (בראשית טל, כג): "אין שר בית הסדר ראה את כל מאומה בידו, באשר ה' אתו, ואשר הוא עשה ה' מצליח". הוא קרא את אותו הפסוק שבו אהו שם בפניהם, ותיקף ומיד שב על עקבותיו וחזר למרפסת והמשיך בקריאתו.

החסידים נדהמו למראה המה ראו כן תמוה, ונשארו פעורי פה, לנוכח הרוח הקדוש הגלויה שראו עין בעין שכל תעלומות גללו לפניו, ונתן להם על אהר תשובה מיידית לשאלתם, אף כי לא שמע כלום מדבריהם.

ונראה בעומק כוונת תשובתו לשאלתם, שהרי אי אפשר לראות בשכינה הק', אבל אם רואים בתוצאת הדבר, שבכל אשר הוא עושה ה' מצליח בידו, והברכה שורה במעשי ידיו ברוחניות ובגשמיות, ומודגש ברכת ה' הבאה משורש הקדושה ומצד הקדושה, הוא סימן כי ה' איתו, אף כשאין רואים מאומה. כד"א (שמות כ, כא) "בְּכֹל הַמְּקוֹם אֲשֶׁר אֶזְכֹּר אֶת שְׁמִי אֲבֹא אֵלַיךְ וּבְרִכְתִּיךְ".

וכן הוא אומר בודו המלך ע"ה (שמואל א ית, יד): "ויהי דוד לכל דרכיו משכיל וה' עימו", ופירש רש"י: "משכיל - מצליח". והיינו שבהיות ה' עימו היה משכיל להביא ההצלחה בכל דבר ודבר. וזה סוד הצלחת דוד המלך ע"ה שמבואר בו בכתובים הרבה פעמים שבכל דבר שעשה היה ה' אתו, והצליח בכל. - והיינו, מחמת זה גופא שהיה משכיל להיות ה' עימו בכל דבר, בגודל ענותנותו ושפלות לבבו, שלא היה מייחס עצמו לפני השם יתברך כי אם כרש ונקלה (שמואל א ית, כג) וכאחד הריקים (שם ב, ג, כ). והשאיר את כל ההנהגה והמלכות ביד השם יתברך בלבד, שהוא לבדו עשה ועושה ויעשה לכל המעשים ובוה היה ה' עימו להשכיל הצלחתו בכל דבר ודבר שבא לידו.

זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל - אמן

מקומות.

פעם אחת בערב שבת קודש פרשת ויישב הגיעו חסידים רבים ונכבדים לשבת קודש לקרעסטיר. והיה מנהג החסידים שם להיות שנצרכו לבשל כמות גדולה של תפוחי אדמה לשבת קודש עבור האורחים הרבים שהיו כולם סומכים על שולחן הקודש לכל סעודות השבת ונצרכו להרבה אנשים שישתתפו במלאכת קילוף התפוחי אדמה. וכדי שלא יעבור הזמן לריק היו גם הרבנים וגדולי החסידים יושבים שם עם העולם לקלוף את התפוחי אדמה, ומשוחחים יחדיו בדברי תורה וחסידות וסיפורי צדיקים באהבה ורעות וקירוב לבבות.

בית משכן הצדיק בקרעסטיר בנוי לאורך גדול, והיה חדרו של הרבי בקצה האחד של הבית, שם היתה מרפסת גדולה היוצאת מחדר הרבי אל מחוץ הבית. ואילו בית המבשלים היה בקצה ההפוך מן הצד השני של הבית הארוך, ושם בחצר היו גדולי החסידים יושבים על מלאכתם.

באותה עת בערב שבת ויישב, בעוד החסידים יושבים במלאכתם מלאכת הקודש, מקלפים תפוחי אדמה ומשוחחים ביניהם כדרכם היה הצדיק מעביר סדרה בקצה השני של הבית, והיה מהלך אנה ואנה במרפסת הגדולה של חדרו עם החומש בידו, ומעביר הסדרה שנים מקרא ואחד תרגום. והנה תוך כדי שיחת החסידים ביניהם על הצדיקים ודרכיהם,

על הברכה יעמדו

ניתן להנציח את העלון לשפחות, לברכה והצלחה או ליאריצייט

האחים היקרים העומדים תמיד לימין רבינו הרב יהודה בן שרה שיינדל והרב שאול יחזקאל בן שרה שיינדל וכל משפחתם - להצלחה בכל העניינים • יוסף בן טילה רחא לרפ"ש • שרה שיינדל בת טילה רחא להצלחה בכל העניינים